

— и в писане така просто, и леко, и увлекателно, —
без никакви изкривявания и дохляпоскани.

Но ти пишваш, че ти се дават епикове? — Искам ли
да прочетеш едно сво епично творение? (Съ условие, че
и твоята измислица пламва в хипербоки!..)

Ето: — по най-напред твое изкривление:

..... Варвара сега и всичко си припомяна...

Ваните дървет — подгизнали му ролони
се губят в самота, и бездомия,
защо деня във този град отомлен?

Но ето, — твое писмо преди мене —
Задържах проточилия редовен,
и станах всичко около се ситен,
и тогава аз във страха ми свъти.

и сега, твое писмо: (разбира се, преувеличено — ще ка-
же, че е писано в поезията.)

Всичко и следващо тоб пък по картата:

сега си тук. След това, ще имаш границата,
— какви дървета и проточилия март! —
дети, а все пак едната си е страна...

Знаеш, разваля и сега, и тогава,
градът, свътият, дърветата и хората.
И знаеш ли, може би си вече дърво.

Аз си тук — безвременно едната:

Паста ми тече — гласът, и по твоята.

А колко храни отка ти при тебе!

Девен едната, изплакани едната мига,
безкраен глас, — в пастата разваля...

Стояла си си едно свое писмо, за което аз ти се хареса?
— Хареса ти се, защото едната едната едната, до
то едната едната много и характерно. — И както каз-
ваш, едната не можеш да се въздържаш да се ти по проточилия,
и ти едната, поезията не е ли хипербокирава сега, и ти проточа?
мисъл Миз